

ENTER

เทพา 19

ชั้น ตรง ต่อ หน้า เทพ

神界直屬
第十九號部門

水泉 Shui Quan เฝ้า
Harumeki Pan ฝ้า

1

คำนำ

'พวกอกตัญญูอย่างมนุษย์นี่ ยิ่งรู้จักมากขึ้นก็มีแต่จะยิ่งผิดหวัง ไม่ต้องไปทำอะไรให้พวกมันหรอก'

เป็นสิ่งที่มารดาของ 'เทียนเพ็งอิงเจา' เทพผู้บำเพ็ญเพียรมาสามพันปีได้พูดเอาไว้ ทว่าเวลาพันปีสำหรับเหล่าเทพแล้วช่างน้อยนิด ด้วยความตั้งใจที่จะเพิ่มพูนประสบการณ์ของตัวเอง เทพผู้สูงส่งอย่างเขาจึงลงมารับตำแหน่งหัวหน้าแผนกสืบแก้ในโลกมนุษย์ คอยช่วยเหลือภารกิจต่างๆ ที่เหล่าวิญญาณผู้ไม่ยอมไปเกิดใหม่เรียกร้อง ด้วยหวังว่าเขาจะสามารถช่วยเติมเต็มความปรารถนาครั้งสุดท้ายของพวกเขาเหล่านั้นได้

ทว่าวิญญาณของมนุษย์เหล่านั้นสมควรที่จะได้รับการช่วยเหลือจริงๆ หรือ หรือว่าในท้ายที่สุดแล้วจะเป็นอย่างที่มารดาของเขาบอกเอาไว้ตั้งแต่แรก

สำนักพิมพ์เอ็นเออร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Shui Quan (สู่ยเฉวียน)

เติบโตขึ้นทุกอย่างก้าว เงินทองงอกงามหมื่นตำลึง

ผลงานที่ผ่านมา

Wind with Voices

Silver Area

The Sunken Moon ปริศนาพิภพมายา

Blue Vestige ปริศนาจักรกล

Strange Hope ปริศนาอัญมณี

บล็อกและช่องทางติดต่อ

<http://suru8aup3.blogspot.tw/>

<https://www.facebook.com/suru8aup3>

www.plurk.com/suru8aup3

สู่ยเฉวียน

บทนำ

ตัวข้ามีนามว่าเทียนเฟิงอิงเจา เกิดมาพร้อมฐานะเทพ บำเพ็ญเพียรอย่าง
เจียบสงบมาสามพันปี และบัดนี้ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดูแล
ความปรารถนาสุดท้ายของดวงวิญญาณในโลกมนุษย์ ตัวข้า...

ช่างเถอะ ได้ยินมาว่าสถานที่ที่ข้าจะไปทำงานไม่มีเทพหิวโหยถนึ่งเล็ก
พูดจาสวยหรูเป็นทางการดีกว่า แบบนี้ข้าก็สบายกว่าด้วย

ตามความรู้ที่ข้าเรียนมา การแนะนำตัวอย่างเรียบง่ายรวดเร็วจนทำให้
คนอื่นจับประเด็นสำคัญได้รวดเร็วเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ถ้างั้นขอแนะนำภูมิหลัง
และตัวตนของข้าสั้นๆ ก็แล้วกัน

ข้าเป็นบุตรแห่งเทพ พ่อแม่ของข้าล้วนเป็นเทพ ข้าบำเพ็ญเพียร
ในแดนเทพมาสามพันปี เพื่อศึกษามนุษย์และฝึกฝนหาประสบการณ์
ข้าจึงสมัครเข้าทำงานที่แผนกสืบเก่าซึ่งขึ้นตรงต่อแดนเทพ ดำรงตำแหน่ง
หัวหน้าแผนก...อืม สมบูรณ์แบบ!

แม้ว่าข้าจะมีอายุสามพันปีแล้ว แต่ว่ากันตามมาตรฐานของแดนเทพ
ข้าก็ยังเป็นเพียงเทพระดับล่างที่อ่อนประสบการณ์และไร้เดียงสามาก โอกาส
ในการฝึกฝนหาประสบการณ์คราวนี้ข้าต้องอ่อนน้อมท่านแม่อยู่นานกว่าจะ
ได้มา ตามที่ท่านแม่ข้ากล่าวไว้ เอ่อ...จริงๆ คำพูดของนางไม่น่าฟังกว่านี้

นิดหน่อย แต่ใจความประมาณว่าอยู่สบายๆ บนแดนเทพไม่ตีตรงไหนกัน ด้วยฐานะของข้าทำไมจะต้องลงไปยุ่งกับเรื่องวุ่นวายของโลกมนุษย์ด้วย อีกทั้งหากข้าจากแดนเทพไป นางคงเหงามาก...

แรกๆ ข้าพยายามโต้แย้งด้วยเหตุผล แต่ให้ตายเถอะ การใช้เหตุผลนี้ไม่ง่ายเลยจริงๆ

ข้าบอกว่าตัวเองต้องฝึกฝนหาประสบการณ์ นางบอกว่าการฝึกฝนหาประสบการณ์มีหลายรูปแบบ ไปปราบเสียดีศาจหลังภูเขาก็ฝึกฝนหาประสบการณ์ได้เหมือนกัน ข้าบอกว่าอยากเห็นโลกกว้างด้วยตาตนเอง นางบอกว่าใช้ค้นช่องสังเกตการณ์ของแดนเทพส่องดูผลลัพธ์ก็แทบไม่ต่างจากการไปดูยังสถานที่จริงด้วยตัวเอง

ข้าบอกว่าอยากเข้าใจมนุษย์มากขึ้น และอยากรู้ว่าตัวเองจะทำอะไรเพื่อพวกเขาได้บ้างหรือไม่ นางบอกว่าพวกอกตัญญูอย่างมนุษย์นะ ยิ่งรู้จักมากขึ้นก็ยิ่งจะผิดหวัง ไม่ต้องไปทำอะไรให้พวกมันหรอก

แล้วข้า...จะทำอะไรได้อีกล่ะ ข้าที่มีพลังตบะเพียงสามพันปีและไม่เคยออกจากแดนเทพนั้นยังอ่อนหัดเกินไป สุดท้ายเลยต้องเลิกใช้เหตุผลแล้วหันมาแก้ปัญหาทุกอย่างด้วยการถอดอ้อนแทน

ผลลัพธ์พิสูจน์แล้วว่าหากใช้วิธีที่ถูกต้องปัญหาก็แก้ได้หมด

แผนกที่ข้ามาฝึกฝนนี้ ข้าตั้งใจปิดบังแล้วเลือกเอง หลังจากผ่านการทดสอบต่างๆ ตอนเย็นโบสถ์มคร คุณผู้หญิงพนักงานฝ่ายบุคคลก็เหลือบมองข้าด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนจะพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงสงสัย

"คุณทราบใช้ไหมคะว่าแผนกสิบเก้าทำงานอะไร"

"ทราบครับ แผนกที่ช่วยเหลือดวงวิญญาณที่ยังค้างอยู่ในโลกมนุษย์ให้ได้ไปเกิดใหม่ใช้ไหมครับ ผมจะพยายามอย่างเต็มที่ครับ"

ข้าคิดว่าเธอสงสัยว่าความสามารถของข้าไม่เพียงพอที่จะดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกสิบเก้า เพราะประวัติการทำงานของข้านั้นว่างเปล่าเธอจะสงสัยก็ไม่แปลก ดังนั้นข้าจึงรีบรับรองตัวเอง ด้วยหวังว่าจะได้รับตำแหน่งนี้

"ถ้าคะแนนสะสมไม่ถึงเกณฑ์ จะต้องรอสิบปีก่อนถึงจะยื่นลาออกได้"

นะคะ"

สิ่งที่ทำให้ข้าประหลาดใจก็คือเธอเคยเตือนแค่ประโยคนี้เท่านั้น ดูเหมือนเธอจะคิดจริงๆ ว่าข้าคงทำงานนี้ไม่รอดแน่ๆ ถึงได้รับแจ้งเรื่องของแผนกนี้ก่อน
"ไม่มีปัญหาครับ ผมทนแรงกดดันได้ดี"

เมื่อเห็นท่าทีของข้าหนักแน่นแบบนั้นเธอก็เสริมขึ้นอีกประโยคด้วยความหวังดี

"ถ้าโดนลูกน้องล้วงละเมิดทางเพศ ร้องเรียนไปก็ไม่มีความประโยชน์อะไรนะ
แถมยังไล่ออกไม่ได้ด้วย ฉันเห็นคุณหน้าตาดีเลยบอกไว้ก่อน"

ล้วงละเมิดทางเพศ?

คำที่โผล่มาแบบไม่ทันตั้งตัวทำให้ข้าชะงักไปชั่วครู่ แถมยังไล่ออกไม่ได้
ด้วย และร้องเรียนไปก็ไม่มีความประโยชน์ นี่มันอะไรกัน

"ทำไมล่ะครับ"

"เพราะถ้าไล่ออกไปแล้วจะหาคนมาแทนไม่ได้ซึ่งจะเป็นปัญหาใหญ่มาก"
ถ้าไล่ออกจะหาคนใหม่มาแทนไม่ได้...?

ข้าเริ่มรู้สึกวุ่นวายเหมือนสับสนกับเรื่องไม่ชอบมาพากลมากมาย ฟังยังก็
ดูแปลกๆ นะ

"ถ้าไม่มีปัญหาอย่างอื่น ฉันจะส่งคำสั่งแต่งตั้งให้...เอ๊ะ?"

ดูเหมือนเธอเพิ่งถามถึงข้อมูลของข้าอย่างละเอียดจึงเฉลยอุทาน
ออกมาเบาๆ...

"คุณชื่อเหมือนท่านอิงเจาแห่งจวนเทียนเฟิงเลยหรอคะ"

"ใช่ครับ บังเอิญเนอะ"

ข้ายิ้มด้วยท่าทางสงบนิ่ง ตั้งใจจะตีเนียนผ่านประเด็นนี้ไป

"ชื่อเหมือนแต่ชะตาต่างกัน ท่านอิงเจาไม่ต้องลำบากสอเบาเพื่อมา
รับตำแหน่งลงไปยังโลกมนุษย์แบบคุณหรอก คุณต้องพยายามให้มากหน่อยนะ
ถึงปกติพวกเราจะไม่มีโอกาสได้พบท่านอิงเจา แต่ถ้าสักวันหนึ่งบังเอิญเจอ
ขึ้นมาก็คงไม่ควรให้ท่านเห็นว่าเทพระดับล่างที่ชื่อเหมือนตัวเองใช้ชีวิตได้แย่
ใช่ไหมล่ะ..."

ข้ายมั้รับคำชื่นชมของเธอโดยไม่ตอบอะไร
ท่านอิงเจาไม่จำเป็นต้องลำบากขนาดนี้ก็จริง แต่ท่านอิงเจาต้องการ
ทำแบบนี้ละสิ

"ขอบคุณสำหรับคำแนะนำนะครับ ผมจะพยายาม"

หลังจากออกมาจากฝ่ายบุคคลข้าก็เริ่มเตรียมตัวลงไปยังโลกมนุษย์ แต่จริงๆ
ก็ไม่มีอะไรต้องเตรียมเป็นพิเศษ นอกจากศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับโลกมนุษย์
เพิ่มเติม แล้วมุ่งหน้าไปยังแผนกสิบเก้าในวันเริ่มงานตามกำหนด...ข้าควร
ทำความเข้าใจลูกน้องของตัวเองล่วงหน้าสักหน่อยดีไหมว่าเป็นคนแบบไหน
แล้วเรื่องล่วงหน้าจะเกิดทางเพศที่ว่ามันหมายถึงอะไรกันแน่

วิธีที่ง่ายกว่าคือไปถามอดีตหัวหน้าแผนกสิบเก้า แต่ข้าไม่รู้ว่าเขา
เป็นใคร

ข้าคิดว่าปล่อยให้เขาเป็นไปตามธรรมชาติก็แล้วกัน ขอเพียงมีความตั้งใจ
ยอมไม่มีปัญหาอะไรที่แก้ไม่ได้

ไม่นานนักวันที่ข้าทำงานอย่างเป็นทางการก็มาถึง ข้ามุ่งหน้าไปยัง
สถานที่ทำงานในอนาคตด้วยความคาดหวังเต็มเปี่ยม แผนกสิบเก้าเป็นที่
ที่คอยช่วยเหลือวิญญาณไร้ที่พึ่ง ข้าคิดว่าที่พวกเขาติดอยู่ในโลกมนุษย์นี้ย่อม
ไปเกิดใหม่นั่นคงเพราะมีเรื่องที่ปล่อยวางได้ยากมากแน่ๆ ในความคิดข้า
ภาพในเวลาทำงานจะเป็นแบบนี้...

'เพราะอุบัติเหตุครั้งนั้น ทำให้หนูไม่ได้พบพ่อแม่ของตัวเองอีกเลย...
หนูแค่อยากพูดกับพวกเขาอีกสักครั้ง แค่อยากให้พวกเขาออกหนู แค่นั้น
ก็พอแล้วค่ะ ได้โปรดเถอะค่ะพี่ชาย...'

เด็กหญิงตัวน้อยที่ดูบอบบางและน่าสงสารกำลังร้องให้อ้อนวอนต่อหน้า
ข้ามองเด็กคนนั้นด้วยความสงสาร ก่อนจะอนุมัติคำขอนี้

'ได้ ไม่มีปัญหา อีกไม่นานความปรารถนาของเธอจะเป็นจริง ปล่อยให้
เป็นหน้าที่ของเราเถอะ'

จากนั้นในสายตาซาบซึ้งใจของเด็กหญิงตัวน้อยเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ
คดีนี้จะเข้ามารับคำสั่งไป ข้ามองพวกเขาจากไป และเมื่อเห็นแผ่นหลังที่ดู

นำเชื้อถือของเจ้าหน้าที่ข้าก็รู้สึกปลื้มใจแทนเด็กหญิงคนนั้น

ข้าที่ดำดิ่งอยู่ในจินตนาการของตัวเองไม่ลื้มที่จะเปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้เหมาะสมกับยุคสมัยระหว่างทางที่มุ่งหน้าไปยังโลกมนุษย์ แม้ว่าจะไม่แน่ใจนักว่าควรใส่อะไรก็ตาม

แผนกสิบเก้าตั้งอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่ได้ตั้งอยู่บนแดนเทพ เหตุผลก็คือดวงวิญญาณที่ไม่ยอมไปเกิดใหม่พวกนั้นค้างอยู่ในโลกมนุษย์ จึงไม่สามารถส่งตัวพวกเขาไปแดนเทพได้ ทำให้ต้องตั้งสำนักงานที่นั่นเพื่อให้สะดวกในการติดต่อกับพวกเขา

โลกมนุษย์ที่ข้าจะไปมีอยู่หลายมิติ แผนกสิบเก้าตั้งอยู่ในมิติที่มีเทคโนโลยีขั้นพื้นฐาน หากมีงานจากมิติอื่นก็จะเปิดประตูเชื่อมมิติไปทำงานที่นั่น...เรื่องพวกนี้คือข้อมูลที่ข้าอ่านเจอในเอกสาร

ได้ยินมาว่าสำนักงานที่ตั้งอยู่ในโลกมนุษย์ต้องมีสถานที่จริง และข้าก็จะไปทำงานในฐานะหัวหน้า ที่นั่นไม่มีใครตำแหน่งเหนือกว่าข้า ข้าลองค้นหาข้อมูลดูแล้ว ดูเหมือนว่าข้าควรจะแต่งตัวแบบประธานบริษัทหรือเปล่านะ แต่ชุดของประธานบริษัทก็มีหลายแบบ ตกลงแล้วควรเลือกแบบไหนดี

ข้าไม่รู้อย่างไรดีก็เลยเลือกสไตลหนึ่งมาส่งๆ แล้วมุ่งหน้าไปยังที่ตั้งของแผนก

ทางเข้าของแผนกสิบเก้าไม่มีป้ายชื่อ ด้านนอกถูกปลอมแปลงให้ดูเหมือนบริษัทที่ปิดกิจการอยู่ ข้าผลักประตูเข้าไป แต่ไม่เห็นใครที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ จึงตัดสินใจเดินลึกเข้าไปข้างในห้องโถงเองตามเสียงที่ดังออกมา

ในห้องเล็กๆ ที่มีแสงสลัว ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังพูดคุยกับวิญญาณตนหนึ่งอยู่ พวกเขาไม่ได้ปิดประตู ข้าจึงมองเห็นสถานการณ์ภายในได้เล็กน้อย

กำลังทำงานกันอยู่หรือ หรือบางทีอาจเป็นกระบวนการยืนยันความปรารถนาสุดท้ายของดวงวิญญาณ?

ข้าสนใจงานของแผนกสิบเก้าอยู่แล้วจึงซ่อนกลิ่นอายของตัวเอง ตั้งใจว่าจะใช้โอกาสนี้สังเกตการณ์สักหน่อย

แต่สิ่งที่คาดไม่ถึงคือบทสนทนาของพวกเขาไม่ได้ซาบซึ้งหรือน่าเศร้า

อย่างที่คิดไว้ แต่กลับฟังดูเหมือนการทะเลาะกันเสียมากกว่า

"ตอนนีँพวกคุณมีเรื่องขอร้องผมอยู่นะ อยากให้ผมไปเกิดใหม่ไม่ใช่หรือ ถ้าฉันก็ควรทำตามที่ผมต้องการทั้งหมดไม่ใช่หรือ! ถ้าไม่มีอำนาจตัดสินใจ ก็ไปเรียกหัวหน้าของพวกคุณมา!"

"ลุง ขอเรียกร้องของลุงพวกนี้มันไม่ได้จริง ๆ นะ ต่อให้เรียกใครมาก็เหมือนกัน ผมเป็นแค่ลูกจ้าง อย่าทำให้ผมลำบากได้ไหม ถ้าผมจัดการงานนี้ไม่สำเร็จ ยอดงานเดือนนี้ของผมก็จะไม่ถึงเป้า ช่วยเห็นใจผมหน่อยเถอะ เปลี่ยนเป็นเงื่อนไขที่ปกติหน่อยได้ไหม"

"ยอดงานของนายจะถึงเป้าหรือเปล่าแล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันด้วยล่ะ! ยังไงฉันก็จะเอาทุกอย่างที่ขอไปเมื่อกันั้นแหละ!"

ข้าไม่ค่อยเข้าใจเนื้อหาของงานได้เพียงนี้นัก แต่บรรยากาศตึงเครียดเช่นนี้กลับแตกต่างจากภาพในจินตนาการโดยสิ้นเชิงจนข้าทำอะไรไม่ถูกไปชั่วครู่

ในฐานะเทพข้าถือกำเนิดขึ้นมาพร้อมกับพลังพิเศษบางอย่าง หนึ่งในนั้นคือการอ่านความคิดในใจผู้อื่น ตลอดเวลาสามพันปีที่อยู่บนแดนเทพ เพราะการปกป้องและการปกปิดของท่านพ่อท่านแม่ทำให้แทบไม่มีใครรู้เลยว่าข้ามีพลังนี้ และข้าเองก็ไม่ค่อยได้ใช้มัน แต่ตอนนี้ข้าคือหัวหน้าแผนกสิบเก้า และเพื่อที่จะเข้าใจสถานการณ์ให้เร็วที่สุด คงถึงเวลาที่จะใช้งานพลังของตัวเองแล้ว ข้าจึงหันไปมองชายหนุ่มที่เรียกตัวเองว่าลูกจ้าง ตอนที่กำลังจะฟังความคิดที่แท้จริงในใจเขา ข้ากลับรู้สึกได้ว่ามีใครบางคนอยู่ข้างหลัง จึงหมุนตัวกลับไปอย่างระวังตัว เผชิญหน้ากับชายหนุ่มที่มีสีหน้าไม่ค่อยเป็นมิตรนัก...

ชายหนุ่มตรงหน้ามีเรือนผมสีดำหยักศกเล็กน้อย ผมของเขายาวกว่าผมสั้นทั่วไปนิดหน่อยและมีหน้าม้าที่ถ้าเผลอเมื่อไรก็จะปิดตาเอาได้ ทำให้เขาดูไร้ชีวิตชีวา แต่เมื่อเขาหันมามองข้าก็สังเกตเห็นว่าเขามีดวงตาที่พิเศษ

ดวงตาของเขาเป็นสีม่วง ขัดกับบุคลิกหมดอาลัยตายอยากของตัวเอง ดวงตาคุ่นั้นยิ่งมองก็ยิ่งดูใสกระจ่างอย่างน่าประหลาด สร้างความประทับใจให้ข้าเป็นอย่างมาก

"อาเป่า หมอนี่ใคร"

เขาไม่ได้ถามซ้ำโดยตรง แต่กลับหันไปถามอีกคนแทน คนที่เขาเรียกว่า อาเป่า น่าจะหมายถึงชายหนุ่มในห้อง แน่แน่นอนว่าชายหนุ่มคนนั้นเองก็ไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้

"หา? มีคนเพิ่มมาอีกคนตั้งแต่เมื่อไร"

"ความระแวงระวังของนายต่ำเกินไปหรือเปล่า ขนาดมีคนยืนอยู่ตรงประตูเพิ่มมาอีกคนก็ยังไม่รู้?"

ตอนนี้ข้าคิดว่าควรแนะนำตัวเองได้แล้ว จึงยิ้มเล็กน้อยก่อนพูดขึ้นว่า

"พวกคุณสองคนเป็นเจ้าของน้ำที่ของแผนกสืบเก๋าสินะ ผมคือหัวหน้าคนใหม่ที่เข้าประจำตำแหน่งวันนี้ ชื่อว่าอิงเจา ช่วยพาผมไปสถานที่รายงานตัวได้ไหม"

หลังจากได้ยินคำแนะนำตัวของข้าทั้งสองคนก็ดูจะงักไปเล็กน้อย ชายหนุ่มอีกคนกลับเป็นฝ่ายเอ่ยทักขึ้นก่อน

"ในที่สุดก็มีหัวหน้าคนใหม่สักที! สวัสดิ์ครับ ผมชื่อหวังเป่าหว่า ตอนนี้ผมยังยุ่งอยู่ ไม่งั้นให้พี่ชูพาไปแทนได้ไหมครับ"

ข้าอยากรู้ว่าลูกน้องในอนาคตคิดอย่างไรกับข้าบ้าง เลยใช้พลั้งอ่านใจกับชายหนุ่มตรงหน้าเพื่อฟังความคิดของเขาในตอนนั้น

หัวหน้าคนใหม่คราวนี้เป็นหนุ่มรูปงามแฮะ ไม่รู้ว่าจะอยู่ได้นานแค่ไหน

หวังเป่าหว่าแอบชื่นชมรูปร่างหน้าตาของข้าในใจ ปฏิกริยาแบบนี้จากคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกข้าชินแล้ว ตอนอยู่ในแดนเทพยังมีคนแต่งกลอนสรรเสริญด้วยซ้ำไป ก็ทำได้แค่บอกว่า...ท่านพ่อท่านแม่ให้กำเนิดข้ามาหน้าตาดี ทว่าก็ส่องกระจกมาสวมพันปีแล้ว ชินกับหน้าตาตัวเองมานานจนไม่มีความรู้สึกอะไรอีกแล้ว

"บอกก็ครั้งแล้วอย่าเรียกฉันว่า 'พี่ชู'!"

ชายหนุ่มคนนั้นตวาดหวังเป่าหว่าด้วยความหงุดหงิด แต่ความโกรธของเขากลับไม่ได้ดูน่าเกรงขามสักเท่าไร

"ขอโทษนะ พี่ชู ผมเผลอหลุดปากอีกแล้ว คุณช่วยพาหัวหน้าคนใหม่ของเราไปรายงานตัวหน่อยได้ไหม"

ถึงสีหน้าของเขาจะดูรู้สึกผิด แต่เขาพูดแบบนี้ก็เท่ากับว่าเรียกซ้ำอีกครั้ง...
แบบนี้มันดีแล้วหรอ

"เดี๋ยวค่อยคิดบัญชีกับนายทีหลัง"

ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ จากนั้นก็มองซ้ำตรงๆ เป็นครั้งแรกสักที

"เฮ้ ตามผมมาครับ จดรายงานตัวอยู่อีกฝั่ง"

ตั้งแต่ที่เข้าตัดสินใจมารับตำแหน่งหัวหน้าของแผนกที่สิบเก้า ข้าก็ตั้งใจ
ว่าจะเป็นหัวหน้าที่เข้าถึงง่าย แต่การเข้าถึงง่ายก็ไม่ได้หมายความว่าใครจะมา
รังแกได้ง่ายๆ บางเรื่องก็ต้องถือสาเหมือนกัน

"ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด คุณเป็นลูกน้องของผมใช่ไหม"

"ใช่ มีอะไรจะชี้แนะหรือครับ"

ท่าทีของเขายังคงแยเหมือนเดิม ข้าเลยต้องพูดให้ชัดกว่านี้หน่อย

"ผมคิดว่าคุณควรใช้คำเรียกที่เหมาะสมกว่านี้เวลาพูดกับหัวหน้า
นอกจากนี้คุณก็ควรแนะนำชื่อตัวเองด้วยไม่ใช่หรอ"

ข้ามองว่าคำขอของตัวเองสมเหตุสมผลมาก มันเป็นมารยาทพื้นฐาน
ที่ใช้ได้ทั้งในแดนเทพและโลกมนุษย์ หลังจากฟังคำพูดของผม เขาดูรำคาญ
แต่สุดท้ายก็ยอมให้ความร่วมมือ

"จ้าวชู เจ้าหน้าที่ประจำแผนกสิบเก้าขึ้นตรงต่อแดนเทพ รหัสสี่หนึ่งสอง
เจ็ดสาม คารวะท่านองเงา เชิญทางนี้ครับ"

ข้ามอรรอยยิ้มที่ดูไม่จริงใจของเขาแล้วเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าข้ายังไม่ได้ใช้
พลังอ่านใจ จึงรีบใช้พลังกับเขาทันที

พวกแกฯ หนึ่งเหินจากแดนเทพ ถ้าไม่อยากจัดการจริงๆ ก็ปล่อย
ตามมีตามเกิดไปเลยไม่ดีกว่าหรอ กว่าจะก้าจัดตัวนำรำคาญคนก่อนไปได้
ก็แทบแย่ คราวนี้ส่งไอ้หนุ่มหน้าขาวมาทำไมอีก สร้างโพรไฟล์หรอ คงเป็น
แจกัน* สวยๆ ไร้ประโยชน์แน่ๆ น่าโมโหชะมัด!

ก่อนที่จะอ่านใจเขาข้าไม่คิดเลยว่าจะได้ยินคำพูดที่แรงขนาดนี้ จึงทำให้
ชะงักไปเล็กน้อย ไม่รู้ว่าควรจะตอบสนองยังดี

* แจกัน เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยว่าสวยงามแต่ไร้ประโยชน์

ดูเหมือนว่าการจะเป็นหัวหน้าที่ได้รับความเคารพจากลูกน้องที่นี้คงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ข้าก็ปล่อยวางได้อย่างรวดเร็วแล้วคลี้อย้ม ก่อนจะพยักหน้าให้เขาทำเหมือนเมื่อครูนี้นี้ตัวเองไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น

การตัดสินใจลงมาฝึกฝนหาประสบการณ์ในโลกมนุษย์เป็นสิ่งที่ถูกต้องจริงๆ ถ้าไม่ออกจากเขตคุ้มกันของแดนเทพ ข้าคงไม่มีทางรู้เลยว่าการทำที่ตัวเองหน้าตาดีก็กลายเป็นจุดที่ถูกโจมตีได้เหมือนกัน

ด้วยความรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย รอยยิ้มบนใบหน้าของข้าก็ยิ่งสดใสขึ้น โดยไม่ได้สนใจเลยว่าจะถูกเกลียดตั้งแต่วันแรกของการเข้าทำงาน

ในมุมมองของข้าเรื่องแบบนี้ไม่มีอะไรต้องใส่ใจเลย เจ้าไม่มีทางทำให้ทุกคนชอบเจ้าได้ และก็เปลี่ยนความคิดของคนที่เคยเกลียดเจ้าได้ไม่ง่ายนัก ยิ่งงะต่อไปก็แค่หลีกเลี่ยงให้มากที่สุด พยายามปฏิบัติสัมพันธ์ให้น้อยลงก็พอ ไม่ได้มีลูกน้องแค่คนนี้นะคนเดียวซะหน่อย ไม่เป็นไรหรอก

นี่เป็นความคิดที่ไร้เดียงสาของข้าผู้ที่เพิ่งมาถึงที่นี่และยังไม่รู้จักแผนกสิบเก้าดีพอ

บทที่ 1

แผนกสืบทอดเข้าขึ้นตรงต่อแดนเทพ หลังจากหัวหน้าคนก่อนไปแล้ว ตำแหน่งนี้ก็ปล่อยว่างมาหลายปี จนในที่สุดก็มีหัวหน้าคนใหม่มารายงานตัว เพียงแต่สำหรับคนในแผนกแล้ว...นี่ไม่ใช่ข่าวดีเลย

เจ้าหน้าที่ฝ่ายซ้ายและเจ้าหน้าที่ฝ่ายขวาที่ดูแลแผนกเป็นการชั่วคราวนั้น ที่แท้เป็นผู้ช่วยของหัวหน้าแผนกสืบทอดคนก่อน ตอนนี้มีหัวหน้าคนใหม่แล้ว เท่ากับเบื้องบนมีหัวหน้าเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน วันคืนแห่งอิสระที่เคยมีคงจะหมดไปโดยไม่มีวันหวนกลับ ดังนั้นอารมณ์ของคนบางคนจึงไม่ได้แจ่มใสนัก

"เฮ้อ...ช่วงเวลาที่แอบโดดงานไปเล่นพูลกับชื้อลอตเตอรีคงไม่มีแล้ว ชำนาญเศร้าสิ้นดี..."

ในห้องทำงาน ซีเซิงที่เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายซ้ายนอนฟุบลงกับโต๊ะพลาบ่นออกมา ขณะที่คู่หูของเขากลับดูเฉยเมยมาก

"นั่นมันเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำตั้งแต่แรกอยู่แล้ว"

ลั่วหลิงเจ้าหน้าที่ฝ่ายขวาเอ่ยขึ้นขณะจัดเรียงเอกสารในมือ ท่าทางเอาจริงเอาจังของเขาทำให้ซีเซิงเผยสีหน้าหงุดหงิด

"อะไรนะ ฉันออกไปเที่ยว นายก็กินขนมที่ฉันเอากลับมาทุกอย่างแท้ๆ แล้วตอนนี้กลับไม่เข้าข้างฉัน รับสินบนแล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ นายไม่รู้ลึกผิด

บ้างเลยหรอ"

ซีเซิงเป็นจิ้งจอกที่บำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นเซียน ใบหน้าหล่อเหลา โดยกำเนิดและบุคลิกของเขาทำให้ท่าทางเวลาที่น้อยใจหรือประณามอะไร ดูมีเสน่ห์จนทำให้มนุษย์ทั่วไปหวั่นไหวได้ง่ายๆ...แต่ลั้วหลังเป็นเซียน ไม่ใช่มนุษย์ทั่วไป เสน่ห์ตามธรรมชาตินี้จึงอยู่ในระดับที่เขาต้านทานได้

"อืม...รู้สึกผิดมากเลย มาทำงานเถอะ ส่วนนี้มอบหมายให้นาย ก่อนที่ท่านอิงเจาจะเริ่มงาน เราต้องเตรียมเอกสารให้พร้อม จะได้สอนเขาว่าแผนนี้ทำงานยังไง"

"..."

ซีเซิงมองกองเอกสารที่ถูกดันมาข้างหน้าเขา ก่อนจะเริ่มไม่พอใจขึ้นมาทันที

"อาหลิง นายจะเล่นง่ายเกินไปแล้วนะ! คิดจะใช้แค่ไม่กี่ประโยคมาหลอกให้ฉันทำงานหรอ แล้วที่นายจริงจังก็นั่นนี่มันอะไรกัน เป็นเพราะเมื่อวานเห็นหน้าเจ้านายใหม่แล้วหลงเสน่ห์เขาใช่ไหม คิดจะทำตัวเป็นลูกน้องดีเด่นหรอ เราควรหาทางกำจัดเขาเหมือนพวกเทพระดับล่างก่อนหน้านี้ไม่ใช่หรอ"

คำพูดของเขาทำให้ลั้วหลังเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้เห็นด้วย

"มันเกี่ยวอะไรกับหน้าตาด้วย"

"เจอหน้าแค่ครั้งเดียวแล้วคิดจะเป็นลูกน้องที่ดี ถ้าไม่ใช่เพราะหลงเสน่ห์แล้วจะเป็นเพราะอะไรได้" ซีเซิงแค้นเสียงที่เย็นชา รอดูว่าลั้วหลังจะอธิบายยังไง

"หัวหน้าคนใหม่ที่เข้ามาทำงาน เราควรให้โอกาสเขาทุกคน ควรสอนอะไรก็ต้องสอน ถ้าเขาไม่คิดจะทำงานจริงๆ ค่อยหาทางทำให้เขาไปเร็วขึ้นก็ได้ นี่เป็นความคิดของฉัน นายจะไม่ร่วมมือก็ได้นะ"

เทพระดับล่างนามว่าอิงเจาเพิ่งมารายงานตัวเมื่อวาน เนื่องจากเป็นวันอาทิตย์พวกเขาจึงแค่ทักทายและแนะนำตัวกันคร่าวๆ ก่อนจะให้เขามาเริ่มงานในวันทำการปกติ วันนี้จึงเป็นวันส่งมอบงานอย่างเป็นทางการ และ

สามารถประเมินทัศนคติของหัวหน้าคนใหม่ที่มีต่องานในเบื้องต้นได้

"เจอหัวหน้าที่น่าผิดหวังมาตั้งกี่คนแล้ว นายยังไม่ยอมแพ้กับคนใหม่
อีกเหรอ"

เหมือนซีเซิงจะรู้สึกว่ามันเสียเวลา เขาแค้นเสียงเยาะหยันความคิดของ
ลัวหลิง แต่สุดท้ายก็ยังหยิบเอกสารตรงหน้ามาเริ่มจัดเรียงแต่โดยดี

"ถ้าเขาเป็นเหมือนคนก่อนๆ ฉันลงมือกับเขาได้ไหม" ซีเซิงแลบลิ้นเลีย
ริมฝีปากพลาถถามความคิดเห็นของลัวหลิง

"จะวางแผนแบล็กเมลอีกแล้วเหรอ คงไม่สำเร็จหรอก"

"...นายกำลังจะบอกว่าเขารูปร่างมากกว่าฉัน เลยไม่สนใจฉันนั้นเหรอ"

ซีเซิงทำหน้าบึ้งตึง ดูก็รู้ว่ากำลังจะบันดาลโทสะ

"เปล่า ฉันแค่จะบอกว่าเมื่อวานเขายังไม่แม้แต่จะมองนายเลย เห็นได้ชัด
ว่าถ้าไม่ชอบแต่ผู้หญิงก็ไม่ได้สนใจนายสักนิด นายก็อย่าทำให้ตัวเองต้อง
ขายขี้หน้าเลย"

"แต่ตอนนี้ไม่สนใจไม่ได้แปลว่าต่อไปจะไม่สนใจ!"

"เรื่องของอนาคตก็ไว้พูดถึงในอนาคต ตอนนี้นายรีบจัดเอกสารก่อนเถอะ"

การถกเถียงเรื่องนี้ในตอนนี้อย่ามีทางหาข้อสรุปได้อยู่แล้ว ซีเซิงจึง
ยอมเจียบและช่วยจัดเตรียมเอกสารสำหรับการส่งมอบงานอย่างจริงจัง
แต่ระหว่างนั้นก็ยังคงคิดไม่ตกว่าจะไปพินันกับพวกเจ้าหน้าที่ดีไหมว่าหัวหน้า
คนใหม่จะมาสายตั้งแต่วันแรกหรือเปล่า

หากการมาทำงานสายหรือไม่ในวันแรกเป็นหนึ่งในเกณฑ์วัดว่าหัวหน้า
คนใหม่จะตั้งใจทำงานหรือเปล่า ถ้าอย่างนั้นอิงเจาก็ถือว่าสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ

เขามาถึงสำนักงานตรงเวลาเป๊ะ ประตูกุญแจเปิดเข้ามาแบบไม่ขาด
ไม่เกินแม้แต่หนึ่งวินาที ซีเซิงที่จับตามองเขามาพิการอยู่ตลอดถึงกับหน้าตา
กระตุกเล็กน้อย ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาส่งข้อความถึงลัวหลิงผ่าน
แอปพลิเคชันสื่อสาร

เทคโนโลยีนี้มีมันสะดวกจริงๆ ไม่ต้องสิ้นเปลืองพลังเวทก็สามารถ

ติดต่อกันส่วนตัวได้

'ตรงเวลาเป๊ะเลย ฉันว่าน่าจะเป็นพวกรับมือยากแน่ๆ'
'จ้ะนายก็ตั้งใจทำงานซะ อย่าคิดเรื่องไร้สาระ'

ขณะนั้นอิงเจาเดินเข้ามาหาพวกเขาแล้ว และทักทายพร้อมรอยยิ้ม
'ลัว่หลัง ซีเซิง อรุณสวัสดิ์ วันนี้มีแค่พวกคุณสองคนหรือ ผมนึกว่าจะ
ได้เจอเจ้าหน้าที่คนอื่นด้วยซะอีก'

เจ้าหน้าที่ที่ว่าไม่ใช่เทพและไม่ใช่เซียน แต่เป็นวิญญาณของมนุษย์
ที่ไม่มีสิทธิ์เวียนว่ายตายเกิด พวกเขาทำหน้าที่ช่วยเหลือวิญญาณติดค้างที่
มีสิทธิ์ไปเกิดใหม่ให้ไปเกิด หากทำงานสำเร็จมากพอจนเต็มครบก็สามารถ
แลกสิทธิ์ให้ตัวเองไปเกิดใหม่ได้ นี่คือนิยามที่อิงเจารู้ก่อนจะมาที่นี่

"เจ้าหน้าที่ที่ไม่มีภารกิจจะถือว่าอยู่ในช่วงพัก จะไม่ได้อยู่ที่นั่นตลอดเวลา
ถ้าท่านต้องการพบเจ้าหน้าที่ทุกคน คงต้องจองสถานที่และจัดประชุมขึ้น
เป็นพิเศษ แต่ตอนนี้เราไม่มีงบประมาณพอจะทำแบบนั้นครับ ถ้าจะหาสถานที่
ที่สามารถรองรับพวกเขาทั้งหมดได้ ทุนของแผนกเราคงไม่เพียงพอครับ"

ลัว่หลังรายงานอย่างเป็นทางการ ทำให้อิงเจาชะงักไปหลายวินาที
ก่อนจะถามต่อ

"เจ้าหน้าที่...มีเยอะขนาดนั้นเลยหรือ ต้องจองสถานที่ที่ใหญ่พอที่จะ
รองรับคนเป็นพันถึงจะพอหรือ"

"ไม่หรอกครับ ตอนนี้มีแค่สิบคนเอง แต่บริษัทเล็กขนาดนี้ ไม่สามารถ
ให้พวกเขามาพร้อมกันได้ แถมยังยากจนถึงขั้นไม่มีปัญญาเช่าห้องประชุมที่
จุคนแค่สิบคนด้วยซ้ำ"

คำพูดของลัว่หลังทำให้อิงเจาชะงักไปอีกรอบ เขาเสียบอยุ่ช้านานก่อน
ตัดสินใจว่าจะเลือกถามเรื่องไหน

"งบของแผนกปกติใช้ทำอะไรหรือ แล้วพวกเราใช้เงินของโลกมนุษย์
ได้ไหม"

"อ้อ! เรื่องนี้ต้องถามผมครับ เงินของโลกมนุษย์มีประโยชน์มากนะครับ ใช้ซื้อลอตเตอรี่ ซื้อขนมขบเคี้ยว หรือจะไปทำกิจกรรมบันเทิง เช่นดูหนังก็ได้ ไหนๆ ท่านก็ลงมาโลกมนุษย์แล้ว ถ้ามีโอกาสก็ลองไปสัมผัสชีวิตในโลกมนุษย์ ดูบ้างสิครับ"

สี่เซียงแนะนำการใช้เงินอย่างร่าเริงโดยไม่พูดถึงที่ไปของงบประมาณเลย แม้แต่น้อย ลัวหลิงจึงช่วยเสริมข้อมูลให้

"งบประมาณส่วนใหญ่เอาไว้จ่ายเงินเดือนครับ แต่ตอนนี้เงินเดือนก็จ่ายไม่ค่อยไหว ทุกคนจึงได้รับแค่ครึ่งเดียว หรือบางครั้งก็ได้น้อยกว่าครึ่งด้วย เจ้าหน้าที่หลายคนจึงไม่อยากอยู่ต่อ ถึงยังงี้ถ้าไม่มีเงินเดือนจะใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ก็ลำบาก"

อิงเจาทำหน้าครุ่นคิด มองพวกเขาด้วยสายตาชื่นชมมากขึ้น

"แต่พวกคุณก็ยังอยู่ที่นี้ต่อ นับว่ามีความอดทนจริงๆ"

ทั้งสองคนที่ไม่เคยได้รับความจากหัวหน้ามาก่อนต่างมีความรู้สึกที่แตกต่างกันไปเมื่อได้ยินคำพูดนั้น

"ท่านชมเกินไปแล้ว ท่านมีเรื่องอะไรจะถามอีกไหมครับ"

"ตกลงแล้วแผนกควรจะหาเงินยังไงเหรอ"

อิงเจาผู้มาจากแดนเทพคงไม่เคยคิดเลยว่าตัวเองจะต้องมากลุ่มใจกับปัญหาทางโลกแบบนี้ เมื่อเห็นว่าเขาตั้งใจอยากจะทำก็แก้ปัญหาหลังจึงเริ่มอธิบาย

"อุปกรณ์การทำงานของแผนกนี้ต้องใช้พลังเทพเป็นตัวขับเคลื่อน อุปกรณ์ของเราช่วยให้เจ้าหน้าที่เปิดภารกิจได้ และเมื่อทำภารกิจสำเร็จก็จะได้รับเงินจากโลกมนุษย์ อย่างไรก็ตามอัตราการทำภารกิจสำเร็จของเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ต่ำมาก บางครั้งก็ล้มเหลวตั้งแต่ขั้นตอนการพูดคุยตกลงกับวิญญาณแล้ว ส่งผลให้พลังเทพที่ใช้ไปสูญเปล่า เนื่องจากพลังเทพที่ใช้เปิดภารกิจได้แต่เดิมก็มีไม่มากอยู่แล้ว ในสถานการณ์แบบนี้แผนกเราก็ยอมจนมาก จึงจ่ายเงินเดือนตามปกติไม่ไหวครับ"

คำอธิบายของลัวหลิงทำให้อิงเจาเริ่มเข้าใจสถานการณ์ของแผนก

มากขึ้น และเขาก็คิดถึงปัญหาอีกอย่างหนึ่งขึ้นมาทันที

"ก่อนหน้านั้นแผนกสิบเก้าไม่มีหัวหน้าใช่ไหม แล้วพวกคุณได้พลังเทพมาจากไหน"

'พลังเทพ' ตามชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นพลังที่มีแต่เทพเท่านั้นที่ครอบครองได้ ไม่ว่าจะเป็นปีศาจที่บำเพ็ญเป็นเซียน มนุษย์ที่บำเพ็ญเป็นเซียน หรือแม้แต่วิญญาณก็ไม่มีพลังนี้

"พอไม่มีหัวหน้า แดนเทพจะใช้อุปกรณ์ที่เก็บพลังเทพจ่ายพลังเทพในปริมาณที่กำหนดให้พวกเราใช้ทุกเดือน ทว่าก็แค่พอให้เจ้าหน้าที่สิบคนเปิดภารกิจได้คนละหนึ่งครั้ง ดังนั้นวิธีการเมื่อก่อนของเราคือเอาจำนวนครั้งให้เจ้าหน้าที่สามคนที่ทำผลงานที่ดีที่สุด ถ้าไม่ถึงเกณฑ์ก็จะให้ลำดับถัดไปมาทำแทน แบบนี้จึงช่วยให้เราพอจ่ายเงินเดือนได้บ้างครับ"

สถานการณ์ปัจจุบันของแผนกสิบเก้าถือว่าแย่มาก ไม่มีใครอยากมารับช่วงสถานการณ์ยุ่งเหยิงนี้ แต่ทำไมจึงมาถึงถูกส่งมาที่นี่ เป็นเรื่องที่ลัวหลิงและซีเซิงต่างอยากรู้

"นั่นแสดงว่า...แต่ก่อนที่ยังมีหัวหน้าอยู่ การทำงานของแผนกนี้น่าจะปกติใช่ไหม"

"ไม่มีเรื่องแบบนั้นนะครับ"

ลัวหลิงส่ายหน้าปฏิเสธ จากนั้นซีเซิงก็อธิบายสถานการณ์เมื่อก่อนด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจ

"หัวหน้าคนก่อนๆ เป็นพวกหวงพลังเทพของตัวเอง จะส่งพลังมาให้แค่นิดๆ หน่อยๆ แต่กลับคาดหวังให้เจ้าหน้าที่ที่มีอัตราความสำเร็จสูงออกไปทำภารกิจอย่างต่อเนื่อง พอทำพลาดก็จะโมโหสุดขีด ท่านคงไม่ไรรายชื่อนั้นใช่ไหมครับ"

เมื่อได้ยินแบบนั้นดวงตาคุ้งามของอิงเจาถึงกับเบิกกว้าง ดูเหมือนยังไม่หายตกใจ เมื่อผ่านไปสามวินาทีเขาจึงแสดงท่าทีอย่างระมัดระวัง

"แน่นอนว่าไม่ครับ พวผมไปดูอุปกรณ์ทำงานของแผนกได้ไหม ผมอยากรู้ว่าต้องใช้พลังเทพเท่าไรถึงจะเปิดภารกิจได้หนึ่งครั้ง"

"ได้รับ เชิญทางนี้ อุปกรณ์อยู่ในห้องทำงานของหัวหน้าครับ"

พวกเขาพาอิงเจาเข้าไปยังห้องด้านใน อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับเปิดภารกิจที่ว่าเป็นลูกแก้วคริสตัลบนโต๊ะทำงาน ล้วนหลังส่งสัญญาณให้อิงเจาวางมือบนลูกแก้ว เขาทำตามนั้น ก่อนจะหลบตาลงสัมผัสวิธีการใช้งาน ไม่นานนักอิงเจาก็ตั้งมือกลับด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะหันกลับไปหาลูกน้องในแผนกของตน

"ผมรู้วิธีใช้แล้ว ไปตามคนที่ทำงานได้กลับมาให้หมดนะ ส่วนเรื่องเติมพลังเทพเข้าไป ผมจะเป็นคนจัดการให้เอง ทุกคนไม่ต้องห่วง"

เนื่องจากเขาพูดอย่างมั่นใจมาก ซึ่งเชื่อกับลัทธิลึกลับจึงสบตากัน ต่างก็รู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"ท่านอิงเจาจะเปิดภารกิจทั้งหมดกี่ครั้งต่อเดือนครับ ถ้ามีจำนวนที่แน่นอน พวกเราจะแบ่งงานอย่างเหมาะสมได้ง่ายกว่า"

"อย่างนี้แล้วกัน หนึ่งพันครั้งพอไหม"

ตัวเลขสูงเกินกว่าที่คาดคิดไว้มากจนทั้งคู่ตกใจ และอดยืนยันอีกครั้งไม่ได้

"ท่านไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหมครับ หนึ่งพันครั้ง?"

"ไม่มากพอเหรอ หนึ่งสองพันครั้ง?"

สีหน้าของอิงเจาจริงจัง ไม่เหมือนพูดไปเรื่อยเปื่อย ตอนนี้ซึ่งเขากำลังถามข้อสงสัยในใจออกไปด้วยความลังเล

"ท่านอิงเจาตรวจสอบแน่ชัดแล้วหรือครับว่าต้องใช้พลังเทพเท่าไรในการเปิดภารกิจครั้งหนึ่ง ผมไม่ได้สงสัยท่านนะ แต่ก่อนหน้านี้หัวหน้าทุกคนต่างบอกว่าการใช้พลังเทพเกินขีดจำกัดจะเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญเพียร ดังนั้นอย่างมากที่สุดจึงเปิดได้แค่ยี่สิบครั้งต่อเดือน ท่าน...เปิดมากขนาดนั้นจะไม่ฝืนไปหน่อยหรือครับ"

เมื่อได้ยินว่าคนอื่นเปิดแค่ยี่สิบครั้ง อิงเจาถึงกับนิ่งไปสองสามวินาที ล้วนหลังและซึ่งเขามองไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ แต่ไม่นานนักเขาก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง

"พวกนั้นมันรู้ความสามารถและเห็นแก่ตัวเกินไปแล้ว ยิ่งไงก็เถอะ พวกคุณรู้ไว้แค่ว่าการเปิดสองพันการกิจไม่ได้กระทบกับการบำเพ็ญเพียรของผมนักพอ ไปตามทุกคนมารวมตัวเถอะ!"

"ได้ครับ แต่จริงๆ แล้วไม่จำเป็นต้องเปิดการกิจมากมายขนาดนั้นหรอกนะครับ เจ้าหน้าที่ที่เราเมื่อตอนนั้นก็ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจได้มากถึงขนาดนั้น ต่อเดือนหรอก ท่านจะได้ประหยัดพลังเทพเอาไว้ได้ครับ"

ลัทธิหลังแจ้งเรื่องนี้ให้ทราบ อิงเจาพยักหน้าเข้าใจ แต่ก็เกิดไอเดียอื่นขึ้นมา

"ฉันก็รับเจ้าหน้าที่เพิ่มสิ! พอมีเงินมากขึ้น เราก็สามารถขยายทีมได้ แถมอาจจะขึ้นเงินเดือนให้ทุกคนได้ด้วย แบบนี้ถึงจะช่วยวิญญาณที่ค้างอยู่ในโลกมนุษย์ได้มากขึ้น เมื่อมีเจ้าหน้าที่เข้ามาแล้ว ช่วยแจ้งผมด้วยได้ไหม ผมอยากเข้าใจขั้นตอนของการกิจ"

"ไม่มีปัญหาครับ ฉันพวกเราจะไปจัดการเรื่องนี้ก่อนนะครับ"

ทั้งสองออกจากห้องไปแล้วเริ่มติดต่อเจ้าหน้าที่ที่กำลังอยู่ในช่วงพัก ในระหว่างที่เดินกลับไปยังโต๊ะทำงานพวกเขาก็อดพูดคุยถึงหัวหน้าคนใหม่ไม่ได้

"ท่านอิงเจาไม่น่าจะเป็นแค่เทพระดับล่างธรรมดาแน่ แต่ดูเหมือนเขาจะตั้งใจปิดบังเรื่องนี้"

ความแตกต่างของพลังเทพี่สิบครั้งกับสองพันครั้ง ต่อให้เป็นคนที่โง่ขนาดไหนก็รับรู้ได้ ถ้าหัวหน้าเทพระดับล่างคนก่อนๆ มีพลังระดับนี้จริงก็คงไม่ชี้เหนี่ยวพลังเทพจนถึงขั้นนั้น

ซึ่งเห็นด้วยกับการวิเคราะห์ของลัทธิหลัง เขาเปลี่ยนความคิดของตัวเองแล้ว ใบหน้าดงามนั้นเต็มไปด้วยความคาดหวัง

"โอ๊ย ฉันไม่สนอะไรมากมายขนาดนั้นหรอก ถ้าเขายอมให้พลังเทพที่เปิดการกิจได้สองพันครั้งจริงๆ และเพิ่มเงินเดือนให้ทุกคนด้วย ฉันก็จะติดตามเขาเลย! ในที่สุดวันที่ฉันจะได้ใช้ชีวิตสุขสบายก็มาถึงแล้วสินะ!"

"..."

ลัวหลิงมอจึงจอกที่ซื้อได้ด้วยเงินตัวนี้ ไม่รู้ว่าควรจะพูดกับเขาว่าอะไรดี
 "อาเถอะ...ตอนนี้ไปตามเสี่ยวจี้มาก่อน ท่านอิงเจาอย่ารู้ขั้นตอนของ
 ภารกิจ คนที่เข้าใจเรื่องพวกนี้ดีที่สุดก็มีแต่เขา เราลองปรึกษาเขาดูก็ได้"
 และด้วยเหตุนี้จี้วู่ซู่ซึ่งวันนี้ลาพักร้อนจึงรับสายโทรศัพท์ในสถานการณ์นี้
 และถูกชี้แจงลากตัวมาทำงาน

จี้วู่ซู่เดินเข้ามาในสำนักงานพร้อมผมเผ้าที่ยุ่งเหยิง หน้าตาเหมือน
 ไม่ได้นอนเต็มอิ่ม ปกติถ้าเขานอนไม่พอจะอารมณ์ไม่ดี ไม่ว่าเจอใครก็จะ
 พุดจาแสบกับทุกคน

"พวกนายลากฉันมาทำงานเพราะเจ้าหนุ่มหน้าขาวมาใหม่นั่นนั่นหรือ
 เขาทำอะไรซื้อพวกนายกันแน่"

จี้วู่ซู่เป็นเจ้าหน้าที่ที่อยู่ที่นี่มานานที่สุด มีประสบการณ์มากกว่าทั้ง
 ลัวหลิงและซีเซิงซึ่งเป็นถึงผู้ช่วยของหัวหน้าซะอีก แต่เดิมนึกว่าด้วยอัตรา
 ความสำเร็จของภารกิจที่ยิ่งใหญ่ของเขา เขาน่าจะได้สิทธิ์ไปเกิดใหม่ตั้งนาน
 แล้ว แต่เขามักจะก่อเรื่องตอนที่แค้นใจใครสักคน ทำให้แค้นถูกล้างค่า
 ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่กันแน่

"อย่าเสียมรยาบทกับท่านอิงเจาแบบนั้น เขาไม่เหมือนพวกขยะที่ผ่านๆ มา
 เขาอมใช้พลังเทพมากมายมาเปิดภารกิจให้เรา แถมทุกคนยังมีหวังได้
 ขึ้นเงินเดือนด้วย แค่สนองเขานิดๆ หน่อยๆ จะเป็นไรไป"

ซีเซิงยังคงพุดจาเผ็ดร้อนเหมือนเคย เขากับจี้วู่ซู่จึงคุยกันค่อนข้างถูกคอ
 แต่คราวนี้เมื่อเขายื่นข้างหัวหน้าใหม่ คำพูดของเขาจึงฟังดูบาดหูสำหรับจี้วู่ซู่

"เขามีพลังเทพเยอะขนาดนั้นจริงหรือ เทพระดับล่างทั่วไปไม่มีทางทำได้
 หรอก แล้วพวกนายก็เชื่อจั้นหรือ"

"ใครบอกว่าท่านอิงเจาเป็นแค่เทพระดับล่างธรรมดา บางที่เขาอาจจะ
 เป็นเทพชั้นสูงก็ได้"

"อย่าพุดเรื่องเพ้อฝันเลย ตำแหน่งอัปยศแบบนี้แม้แต่เทพระดับล่าง
 ยังไม่ยอมมาเลย นับประสาอะไรกับเทพชั้นสูง เทพชั้นสูงผู้สูงส่งในแดนเทพ

พวกนั้นจะสนใจความเป็นความตายของพวกเรานั้นหรือ ต่อให้เป็นเทพชั้นสูงจริง ก็คงมีเจตนาแอบแฝง ไม่งั้นใครจะอยากลงมารับตำแหน่งที่ทั้งเหนื่อยแถม ไม่มีใครเห็นค่าแบบนี้ ตื่นดีกว่าไหม"

พอจิ้งชูพูดแบบนี้ซีเซิงก็เริ่มไขว่เขว เขาเลื่อนสายตาไปมองลัวหลิง เหมือนอยากฟังความเห็นของอีกฝ่าย

"เราค่อยๆ สังเกตไปก่อนก็ได้ อย่างน้อยตอนนี้ท่านอิงเจาก็ดูมีความกระตือรือร้นกับงานนี้มาก เขาเป็นหัวหน้าของแผนกสืบเก่า ตราบใดที่เขาไม่ได้ทำอะไรผิด เรื่องที่เขาอยากทำ เราก็ควรให้ความร่วมมือ"

ลัวหลิงพยายามแสดงความเห็นของตัวเองอย่างเปิดเผยที่สุด จิ้งชูได้ยินแล้วส่งเสียงจี้ด้วยความรำคาญ ดูท่าทางไม่สบอารมณ์

"แล้วไง พวกนายจะให้ฉันทำภารกิจให้เขาดูครั้งนึง หรือจะให้เขาร่วมภารกิจด้วย? แบบนั้นมันมีแต่จะขัดขวางภารกิจชัดๆ"

"นายทำได้น่า นายควรเชื่อมั่นในความสามารถของตัวเองสิ"

ลัวหลิงตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่ฟังดูไม่รับผิดชอบสุดๆ

"พวกเราแค่กลัวว่าท่านอิงเจาจะไม่คุ้นเคยกับภารกิจแล้วทำให้ภารกิจมีปัญหา ถึงได้ตามนายมาดูแลเรื่องนี้ไง นายมีประสบการณ์โชกโชน เคยผ่านมาแล้วทุกสถานการณ์ ถ้าไม่ตามนายแล้วจะตามใครได้เล่า"

ซีเซิงพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังและไม่มีท่าทีละอายใจเลย แม้แต่น้อย จิ้งชูถึงกับหน้ากระตุก อยากจะด่าอีกฝ่ายแต่ก็ลั่นเลิกความคิด เพราะความรู้สึกหมดแรงที่เอ่อล้นขึ้นมาในใจ

"จะให้ฉันไปก็ได้ แต่ฉันจะไม่เกรงใจเขาหรอกนะ พวกนายก็อย่าคาดหวังว่าฉันจะอ่อนโยนเป็นมิตร ฉันทำไม่ได้หรอก"

"พวกเราไม่ยุ่งกับวิธีการของนายหรอก แต่ก็อย่าทำเกินไปนักล่ะ ไม่รู้วาท่านอิงเจาเป็นคนยังไง ถ้านายทำให้เขาโกรธขึ้นมา พวกเราคงช่วยอะไรนายไม่ได้"

"เข้าใจแล้ว"

หลังจากตกลงเงื่อนไขกันเรียบร้อยแล้วพวกเขาก็พาจิ้งชูไปรายงานตัวกับ

อิงเจา

"ท่านอิงเจา เราพาเจ้าหน้าที่ที่เก่งที่สุดของแผนกสืบเข้ามาแล้วครับ เขาจะเป็นคนอธิบายขั้นตอนภารกิจให้ท่านฟัง เมื่อวานเขาเป็นคนพาท่านมาหาพวกเรา ท่านคงทราบแล้วใช่ไหมครับว่าเขาเป็นใคร"

หลังจากเคาะประตูซีเซิงก็เดินเข้าไปในห้องเป็นคนแรกและเป็นคนเปิดบทสนทนา ก่อนจะขยับตัวไปด้านข้าง เปิดทางให้จี้จิ้งชูก้าวไปข้างหน้า จากนั้นพวกเขาก็เห็นว่าอิงเจามีสีหน้าแข็งทื่อไปในฉับพลัน รวบรวมไม่ค่อยชอบตัวเลือนนี้เท่าไรนัก

"ซีเซิง ผมคิดว่า..."

อิงเจาเอ่ยขึ้นด้วยท่าทีลังเล เมื่อเห็นว่าเขาอาจจะกำลังปฏิเสธซีเซิงก็รีบพูดเสริมอีกหลายประโยค

"ท่านอิงเจา สีหน้าท่านดูไม่ค่อยดีเลย เมื่อวานเขาคงไม่ได้ล่วงเกินท่านใช่ไหมครับ เสียวจีพูดอะไรไม่เหมาะสมหรือเปล่าครับ"

"เปล่าหรอก เมื่อวานเขาไม่ได้พูดอะไร..."

"เสียวจีคนนี้น่ากไม่คอยดีเท่าไร แต่เรื่องการตัดสินใจเกี่ยวกับภารกิจนั้นไว้ใจได้แน่นอนครับ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ของเราตอนนี้เป็นมือใหม่ มีแค่เขาที่เป็นมือเก่า เจอสถานการณ์แปลกประหลาดมาสารพัด จะให้คนใหม่มาทำภารกิจให้ท่านดูผมก็ไม่สบายใจ ถ้าท่านอยากเข้าใจงานในลึกซึ้งขึ้นอีกหน่อยให้เขาพาไปเยี่ยมชมตัวเลือกที่ดีที่สุดครับ!"

ที่ซีเซิงพยายามโปรโมตจี้จิ้งชูหลักๆ เป็นเพราะอยากสร้างความประทับใจให้อิงเจารู้สึกว่า 'แผนกนี้มีคนเก่ง ควรค่าแก่การคาดหวัง' ความสามารถของเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ เขาไม่ได้วางใจเท่าไรเลย ถ้าท่านอิงเจาคิดว่าเจ้าหน้าที่ทำงานไร้ประสิทธิภาพแล้วเปลี่ยนใจ ไม่อยากพยายามเพื่อแผนกอีกก็คงแย่

เขาพูดจบแล้วจี้จิ้งชูก็แทบจะกลอกตา แต่อิงเจาก็ไม่สะทกใจที่จะปฏิเสธ จึงพยักหน้ารับทันที

"ตกลง คุณจี้ ขอรบกวนช่วยสาธิตภารกิจให้ผมดูหน่อยครับ เราจะ

เริ่มกันตอนนี้เลยได้ไหม"

คำเรียกอย่างเป็นทางการแบบนี้ทำให้จิ้งจูงงรู้สึกขนลุกไปหมด เขาเริ่มอึดอัด นั่งไปสองสามวินาทีก่อนจะเอ่ยขึ้น

"งั้นก็เริ่มจากการพูดคุยกับวิญญาณก่อนแล้วกันครับ"

"พวกคุณล่ะ นะ พวกผมขอตัวก่อนล่ะ"

เรื่องต่อจากนี้มีจิ้งจูงงรับผิดชอบดูแล ซีเซิงจึงลากลับหลังออกไป เมื่อพวกเขาไปแล้วจิ้งจูงงก็เริ่มอธิบายขั้นตอนของภารกิจ

"เดี๋ยวมอบสิทธิ์ให้ผมนะครับ ผมจะเรียกวิญญาณจากแดนวิญญาณขึ้นมาหนึ่งตน หลังรู้สาเหตุว่าทำไมเขาไม่ยอมไปเกิดใหม่และเสนอเงื่อนไขที่เขายอมรับได้ เมื่อทั้งสองฝ่ายบรรลุข้อตกลงกันแล้ว เราถึงจะเริ่มภารกิจอย่างเป็นทางการครับ"

ตอนที่จิ้งจูงงเรียกอีกฝ่าย เขาไม่ได้ใช้คำพูดอธิบายขั้นตอนการทำงาน และไม่ได้ใช้คำเรียกด้วยความเคารพ แต่อิงเขาไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้ สำหรับเขาแล้วขอเพียงไม่ใช้คำเรียกที่ไม่สุภาพก็โอเค

"ผมเป็นได้แค่ผู้ฟังอย่างเดียวหรือ พูดแทรกอะไรได้ไหม"

เมื่อเห็นอิงเขาดูอยากมีส่วนร่วมมาก จิ้งจูงงก็หัวเราะเบาๆ อย่างไม่เห็นด้วย

"ถ้าท่านอยากลองเองก็สามารถให้ท่านเป็นคนถามได้ครับ เดียวผมเลือกวิญญาณระดับหนึ่งดาวที่ง่ายที่สุดให้"

พอได้ยินว่าตัวเองจะได้ลองเองอิงเขาก็ทำตาเป็นประกาย ดูเหมือนตั้งตารอคอยอย่างมาก

"ได้! ผมอยากลองดู!"

ท่าทางกระตือรือร้นของอิงเขาคือสิ่งที่จิ้งจูงงไม่อาจเข้าใจได้ หลังได้รับสิทธิ์พลังเทพมาแล้วจิ้งจูงงก็สุ่มเลือกวิญญาณที่ถูกกำหนดความยากระดับหนึ่งดาว และเรียกมาที่นี้ เมื่อร่างวิญญาณปรากฏขึ้น บรรยาภาศในห้องก็เย็นยะเยือกขึ้นเล็กน้อย จิ้งจูงงชินกับการเปลี่ยนแปลงนี้อยู่แล้ว แต่อิงเขาประหลาดใจไปครู่หนึ่งและไม่ได้ถามวิญญาณในทันที

"รหัสหนึ่งแปดเก้าศูนย์สาม ที่นี่คือแผนกสิบเก้า นายคงรู้ว่าทำไมเราถึง

เรียกนายมา เล่าเรื่องของนายหนอยสิ ทำไมนายถึงไม่อยากไปเกิดใหม่"

จิ้งชูพูดเปิดอย่างช้าๆ เขาไม่ได้ถามถึงความปรารถนาสุดท้ายของอีกฝ่ายโดยตรง และก็ไม่ได้ให้วิญญาณเสนอเงื่อนไขเองทันที ดูเหมือนว่าเขาต้องการทำความเข้าใจภูมิหลังของวิญญาณก่อน

"เรื่อง...ของฉันเหรอ ชีวิตของฉันก็ธรรมดาๆ ไม่มีอะไรน่าพูดถึงหรอก อยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ ไม่ออกไปทำงาน ใช้เงินที่ยืมมาจากเงินกู้ธนาคารไปเล่นพนันแล้วใช้คืนไม่ไหว สุดท้ายหาทางออกไม่ได้เลยฆ่าตัวตาย ชีวิตก็จบลงแบบนี้ ฉันรู้สึกว่ายอมรับไม่ได้ก็เลยไม่อยากไปเกิดใหม่"

วิญญาณเอ่ยความคิดของตัวเองด้วยความสับสน จิ้งชูเหลือบมองไปทางอิงเจา ส่งสัญญาณให้เขาลองสื่อสารดู อิงเจาจึงลองเอ่ยขึ้นว่า

"ดังนั้นคุณก็เลยอยากจะคืนเงินกู้ธนาคารแล้วค่อยไปเกิดใหม่ใช่ไหม"

"...หา?"

"เป็นความคิดที่มีความรับผิดชอบมากนะ หากนี่เป็นความปรารถนาของคุณ พวกเราก็ช่วยได้นะ เริ่มจากหางานทำก่อน แล้วค่อยๆ ผ่อนหนี้ไปจนหมดก็ได้"

"ใครอยากทำงานใช้หนี้กันเล่า! ฉันไม่ได้ต้องการแบบนั้นซะหน่อย! สิ่งที่ฉันคาใจคือฉันแพ้ตอนเดิมพันครั้งสุดท้าย! ถ้าไม่ใช่เพราะอย่างนั้น ฉันคงไม่ถึงขั้นใช้หนี้ไม่ได้จนถูกตามฆ่าหรอก!"

เมื่อเห็นวิญญาณโต้กลับอย่างรุนแรงอิงเจาก็เริ่มงุนงงกับสถานการณ์

"ถ้าไม่อยากถูกตามฆ่า ก็อย่ากู้เงินธนาคารตั้งแต่แรกสิ"

"ถ้าฉันไม่กู้แล้วจะเอาทุนที่ไหนมาเล่นพนันล่ะ...!"

"ฉันก็อย่าเล่นพนันสิ"

เมื่อการสนทนาเดินมาถึงจุดนี้จิ้งชูก็แทรกขึ้นมาด้วยสีหน้าเรียบเฉยขัดจังหวะไม่ให้อิงเจาพูดต่อ

"ท่านอิงเจา ผมว่าท่านอย่าเพิ่งพูดจะดีกว่า วิญญาณที่ไม่มีพิษมีภัยตัวนี้ใกล้จะกลายเป็นวิญญาณอาฆาตเพราะท่านแล้ว ท่านเป็นผู้ชมเฉยๆ ก็พอ งานนี้ไม่เหมาะกับท่านหรอก"

"แนวทางการพิจารณาของผมไม่ถูกต้องนั่นหรือ"

อิงเจาสะเทือนใจไม่น้อย เมื่อจี้ว์งู่ได้ยื่นคำถามของอีกฝ่ายเขาก็เพียงแค่
แค่นหัวเราะเบาๆ

"ท่านไม่เข้าใจจิตใจของผู้คน"

เขาพูดจบแล้วหันไปทางวิญญาณที่กำลังอยู่ในสภาพโกรธจัด แต่ก่อนที่จะ
เขาจะเริ่มสื่อสารต่ออิงเจาก็รีบร้องขัดขึ้นมาอีกครั้ง

"เดี๋ยวก่อน! ขอโอกาสให้ผมอีกครั้ง ผมทำได้!"

"อ้อ ได้สิ ถ้าท่านคิดว่าทำได้ก็เอาเลยครับ"

จี้ว์งู่ทำท่า 'เชิญ' อย่างไม่ใส่ใจด้วยน้ำเสียงประตประชันเต็มที่ คราวนี้
อิงเจาขมวดคิ้ว หันไปจ้องมองวิญญาณตรงหน้า ก่อนจะถามอย่างระมัดระวัง

"ความปรารถนาของคุณคือ...ใช้การพนันพลิกชีวิตให้ร่ำรวย แด่ңызเฉยๆ
ก็มีเงินทองมากมายมหาศาลในแบบที่คนธรรมดาทั้งชีวิตก็หาไม่ได้ ทำให้
พ่อแม่ถอนคำพูดที่ด่าว่าคุณ ทำให้พี่น้องและคนที่เคยแอบชอบไม่กล้าดูถูก
คุณอีกต่อไป...ใช่ไหม"

ทันทีที่เขาพูดจบวิญญาณก็น้ำกอดสีทันควันราวกับถูกแทงใจดำ
จี้ว์งู่เองก็มีสีหน้าประหลาดใจเช่นกัน

"นาย...รู้ได้ยังไง"

"นั่นไม่สำคัญ คุณจี้ ความปรารถนาแบบนี้สามารถทำให้เป็นจริงได้ไหม"

เพราะไม่รู้ขั้นตอนของภารกิจชัดเจน ในส่วนนี้อิงเจาจึงต้องถามจี้ว์งู่

"ไม่ยากครับ ไม่จำเป็นต้องให้ผมจัดการ ส่งไปให้อาเปาจัดการก็พอ
รายต่อไป"

จี้ว์งู่พูดพลางเตรียมใช้โปรแกรมระบบส่งวิญญาณไปห้องอื่น แต่อิงเจา
กลับขัดขวางเขาอีกครั้ง

"ไหนจะให้ผมดูขั้นตอนของภารกิจไป แล้วทำไมถึงจะเปลี่ยนเป็นรายต่อไป"

"มันง่ายเกินไป เสียเวลาผมครับ"

"ง่ายเกินไป?"

น้ำเสียงสงสัยของอิงเจาทำให้จี้ว์งู่ไม่สบอารมณ์เล็กน้อย

"ถ้าไม่เชื่อล่ะก็ ผมจะทำให้ท่านดูสักครั้งก็ได้ รหัสหนึ่งแปดเก้าศูนย์สาม มาเซ็นสัญญาก่อน ฉันจะกลับไปด้วยตัวตนของนาย ใช้การพนันทำให้นาย มีทรัพย์สินเงินหนึ่งร้อยล้าน หลังจากนั้นจะทำให้พ่อแม่ พี่น้อง และผู้หญิง ที่นายชอบเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อนาย เงื่อนไขพวกนี้ใช้ได้ไหม ถ้าตกลงก็ เซ็นชื่อได้เลย"

เขากอดอกกลางเอวขึ้น สัญญาไปโรงโสมแผ่นหนึ่งที่ระบบร่างขึ้นปรากฏ กลางอากาศ

"อะ? หมายความว่าท่านทำแทนเขา ไม่ใช่ให้เขาทำเองหรอ"

เพราะรายละเอียดต่างจากที่เขาคิดไว้ อิงเจาจึงอดถามออกมาอีกไม่ได้

"การปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่คือไปทำให้ความปรารถนาของผู้เซ็นสัญญา บรรลุผล ถ้าจะให้ผู้เซ็นสัญญาไปทำเอง เงื่อนไขจะเปลี่ยนเป็นไม่ว่าจะสำเร็จ หรือไม่ หลังใช้โอกาสไปแล้วจะต้องไปเกิดใหม่ทันที ซึ่งคนส่วนใหญ่จะไม่เซ็น ครับ"

วิญญาณตรงหน้ารีบพยักหน้าทันทีราวกับต้องการยืนยันคำพูดของ จี๊ว้งซู

"พูดแล้วนะว่าจะช่วยทำให้ฉันนะ! ถ้าจะให้ฉันทำเอง ฉันไม่เอาหรอก! ฉันต้องเห็นพวกเขาเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับฉัน ฉันถึงจะพอใจ!!"

"จันนายก็เซ็นเลย พอเซ็นแล้วจะได้เริ่มงานทันที"

วิญญาณล้งเลอยู่สองสามวินาทีก่อนจะยอมเซ็นชื่อในสัญญา เมื่อสัญญา เสร็จสมบูรณ์จี๊ว้งซูก็จัดการดำเนินการต่อทันที ส่งคำขอเริ่มต้นภารกิจลงใน ระบบ

"ท่านอิงเจา ช่วยยืนยันคำขอของผมจากลูกแก้วคริสตัลด้วยครับ หลังจากที่ท่านดึงพลังเทพออกมา ผมจะได้รับเวทประตูนำส่ง ด้วยเวทมนตร์นั้น ผมจะสามารถกลับไปยังจุดเวลาที่กำหนด แล้วทำความปรารถนาของเขาให้ สำเร็จด้วยตัวตนของเขาครับ"

"จุดเวลานั้นเลือกยังไงหรอ"

อิงเจาอยากเข้าใจรายละเอียดของภารกิจให้ครบถ้วน

"ปกติแล้วหลังดูชีวิตของเจ้าของเรื่องคร่าวๆ แล้วจะสามารถกลับไปยังจุดเวลาที่เจ้าของเรื่องรู้สึกเสียใจที่สุด เราไม่สามารถเลือกเองได้ครับ"

จิ้งชู่พูดมาถึงตรงนี้แล้วคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะเสริมขึ้นอีก

"แต่ถ้าใส่พลังเทพไปมากกว่านั้น อาจจะเลือกช่วงเวลาเองได้ แต่ตอนนี้ยังไม่จำเป็น เดี่ยวพอมผมเข้าไปแล้ว พวกคุณสามารถดูการกระทำของผมผ่านจอได้ ถ้าท่านอยากติดต่อผมในระหว่างภารกิจ ระบบจะมีฟังก์ชันสื่อสารสั้นๆ แบบจ่ายพลังเทพ ครอบคลุมท่านลงหาทางใช้เองนะครับ"

เขาอธิบายพร้อมกับชี้หน้าจอฉายภาพในห้อง อิงเจาที่กำลังสนใจทดลองสิ่งใหม่ๆ ก็รีบแตะลูกแก้วคริสตัล แล้วเริ่มศึกษาระบบทันที

"ไหนดูซิ...โอ้! ความเร็วของเวลาระหว่างภารกิจกับโลกจริงต่างกัน! เมื่อผมก็นึกอยู่เลยว่าถ้าคุณต้องเข้าไปครั้งหนึ่งแล้วออกมา เวลาคงจะผ่านไปหลายปีแน่เลย"

"ถ้าอยู่ในนั้นหนึ่งปี เวลาที่นี่ก็จะผ่านไปประมาณหนึ่งวัน ถ้าพวกคุณเข้าสู่โหมดผู้สังเกตการณ์ก็จะรับรู้ความเร็วของเวลาในนั้นด้วย และถ้าถึงเวลาเลิกงานวันถัดไปก็มาดูใหม่ได้ แต่เจ้าของเรื่องจะต้องเฝ้าดูอยู่ตลอดครับ"

จิ้งชู่อธิบายกฎข้อนี้แล้วหาว ก่อนจะพูดต่อไป

"แต่ภารกิจนี้ผมน่าจะสำเร็จภายในปีเดียว ถ้าท่านอยากดูจนจบก็ต้องทำงานล่วงเวลานะครับ เอาละ ผมจะเข้าไปแล้ว"

อิงเจายังไม่ทันคิดถึงปัญหาอื่น จิ้งชู่ก็เริ่มต้นการนำส่งและหายวับไปจากตรงนั้น

อิงเจาทำอะไรไม่ได้นอกจากเปิดหน้าจอฉายภาพขึ้นมา ทำตัวเป็นผู้ชมที่ตั้งใจดูภารกิจ

神界直屬第十九號部門 1
DEPARTMENT NO. 19 OF THE DIVINE REALM Volume 1

แผนก 19 ขึ้นตรงต่อแดนเทพ 1
水泉 Shui Quan เขียน
Harumeki Pan แปล

จำนวน 208 หน้า
ราคา 259 บาท

《神界直屬第十九號部門》
DEPARTMENT NO. 19 OF THE DIVINE REALM Volume 1
© Shui Quan, Chu Kuan [2022]

First published in Taiwan in (2022) by Kadokawa Taiwan Corporation.
Thai edition published by agreement with Kadokawa Taiwan Corporation,
through The Grayhawk Agency Ltd.
Thai translation copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3414-9

ภาพประกอบ 竹官 (Chu Kuan)
ออกแบบพอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.enter-books.com
editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเทพผู้สูงส่ง
ตัดสินใจลงมาเป็นหัวหน้าแผนกตีก้อยบนโลกมนุษย์!

แม้ ‘เทียนเฟิ่งอิงเจา’ จะบำเพ็ญเพียรมานานสามพันปี
แต่สิ่งที่ประสบพบเจอกลับน้อยนิดเหมือนเด็กเพิ่งเกิดใหม่

เมื่อได้ยินว่า ‘แผนกสืบทอด’ รับจัดการวิญญาณต้อรั้นที่ไม่ยอมไปเกิด
ด้วยการให้เจ้าหน้าที่สวมบทบาทไปคลาญปลอมแทนผู้ตาย
เขาจึงคิดว่านี่แหละ งานที่เหมาะสมสำหรับสิ่งสมประสพการณ์!

แต่ใครจะรู้ว่าแผนกสืบทอดช่างยากจนข้นแค้น
ถึงขนาดไม่มีแม่แตงบจะจ่ายเงินเดือนให้ลูกน้อง
ส่วน ‘จี้จิ้งจู’ เจ้าหน้าที่แสนเก่งกาจผู้คอยสอนงานให้เขา
ยังเป็นจอมหัวร่อปากไม่ดื้ออีกต่างหาก!

แล้วชีวิตการทำงานครั้งแรกของอิงเจา
จะได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์หรือเก็บร่างกลับแดนเทพก่อนกันแน่...

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3414-9

9 786160 634149

ราคา 259 บาท

www.enter-books.com